

Doina oltenească (A Jianului)

Vasile Alecsandri

Frunză verde măr crețesc;
Stau în drum să mă gândesc
Ce s-apuc, ce să muncesc,
Pâinea să-mi agonisesc,
Copilașii să-mi hrănesc?
Cum ședeam pe gânduri dus,
Mă uitai spre munte-n sus
Și mă luai spre apus.
Când pe munte mă urcai,
Roată-n juru-mi mă uitai,
Mă uitai în jos spre lunci,
Văzui oameni, muieri, prunci
Cu plugurile la munci,
Ei brăzduiau tot mereu,
Numai plugulețul meu
L-a înțelenit Dumnezeu.
Că doi boi ce-i avusei
De vremi rele-i răpusei
Și de sapă rămăsei.
Tot avutul din bordei
Mi-e pe vatră un cotei,
Ș-un tăciune stins de tei,
Și cenușă într-un ulei.
Am umblat, am alergat,
M-am miluit, m-am rugat
De sărac și de bogat,
Nici că-n seamă m-au băgat!
Am cerut boi într-un ceas
Ca să-mi ar și eu de-un pas,
Nevoii să nu mă las,
Dar milă n-a mai rămas!
Atunci mă-ntorsei și eu
Și zisei în gândul meu:
„Dare-ar bunul Dumnezeu
Să umble și plugul meu!
Din baltag să-mi fac eu plug,
Pistoalele să le-njug,
Ca să brăzduiesc ales
Unde-a fi crângul mai des;
Să trag brazda dracului
Chiar din culmea dealului
Până-n capul satului.
Drept ușa bogatului

POEZII ONLINE

Și prispa fârtatului!"